

paa Ensartethed derved, at en stor Del af de tekniske Vaabens Uddannelse er bleven lagt ind under Forbundet og dernæst, for at raade Bod paa den Mangel i Uddannelsen, som Enhver kan forstaa, at en Hær maa lide af, der kun har en Uddannelsesetid af 5—6 Uger, Uddannelses-tiden forlænges med en Uge. Naar det ærede Medlem vil lægge denne Illustration til Klagen, vil han vist kunne forstaa, hvilken Bægt der skal tillægges den. Kan en Klage over Væbningen fyldestgøres ved en noget stærkere Centralisation og en Uges Forlængelse af Uddannelses-tiden, tror jeg ikke, den har den Bægt, som det ærede Medlem vil tillægge den. Der er et andet Forhold, som jeg ikke kan Andet end henlede Opmærksomheden paa, og det er, at efter denne officielle Indberetning fra den Høistkommanderende i Schweiz var der ikke forløbet mange Aar, førend der var en Hærløb, som i Henhold til disse Indberetninger og Klager i det væsentlige afhjælp dem, og det uden at man fravog Principet for Schweiz's Væbning, thi dette vilde Regjeringen i Schweiz lige saa lidt som nogen anden Schweiz'er fravige. Det er et for Schweiz eiendommeligt Forhold, at en saadan Indberetning, hvor der ikke er lagt Dølgmaal paa Nøget som helst, men hvor man har søgt at fremstille det saa sandt og tydeligt som muligt, ogsaa har den Bægt overfor Folket, at man retter sig derefter. Dette er et eiendommeligt Forhold, som jeg i højeste Grad vilde ønske, at vi ogsaa havde hertilands; men det, som der er beklageligt, er, at Forholdet hertilands er et saadant, at den Løstid, som er den eneste Betingelse for, at noget Saadant kan ske, mangler. Medens de officielle Indberetninger, som fremkomme for Offentligheden, aabenbart søge at skjule Klagerne, hører man rundt omkring i Krogene Klagerne blive stærkere og stærkere i Besøllningen, og jo stærkere Klagerne komme offentlig frem, desto mindre kan jo Administrationen, Krigsbestyrelsen, forsvare vedblivende at lade det blive, som det er; thi den føler, at, naar det fortsættes, saa bliver det paa dens Ansvar. Jeg kan ikke Andet end henlede Opmærksomheden netop paa dette Forhold, thi for mig skulde Intet være ønskeligere, end at en Indberetning fra de højeste militære Autoriteter kunde faae en saadan Bægt blandt Beføllningen, at man rettede sig efter den, og at der kunde ske saadanne Klager Fyldest paa rette Maade. Jeg vender mig derfor mod det ærede Medlem og siger, at han har ikke Ret til at karakterisere Indberetningerne fra den Høistkommanderende i Schweiz paa den Lød som et Bidnesbyrd om, at Schweiz's Væbning fuldstændigt glippede, da den kom til Brøve; thi det er ikke Tilfældet. Forøvrigt skal jeg ikke tvistes med det ærede Medlem om, hvorvidt vor Væbning med Rette kan kaldes en Militis eller ikke; det er en Strid om Navne, om Begreber, som ikke fører os et eneste Skridt videre. Da det ærede Med-

lem synes at lægge den overveiende Bægt paa den Del af hans Karakteristik, som bestod i, at Militisen karakteriseredes ved Mangel paa faste Kammer — thi det var det, som det ærede Medlem vilde lægge Hovedvægten paa, idet han sagde, at en Militis var en Hær, som for den overveiende Del havde løse Kammer, værnepligtige Beføllingsmænd, saa maa jeg minde det ærede Medlem om, at, naar han vil se efter i Hærløven af 1867, skulde jeg tage meget feil, om ikke det overveiende Antal af Hærens Beføllingsmænd, ja vistnok det langt overveiende Antal af Hærens Beføllingsmænd, efter Hærløvens Plan skulde være værnepligtige, altsaa netop saadanne, at der kunde tales om Vinhandlere og deslige med militære Chargen som Kapitain. Jeg skal imidlertid ikke dvæle videre herved, da det som sagt kun er en Strid om Ord, som jeg ikke skal fortsætte; men jeg skal nu vende mig til de Argumenter, som ere blevene fremførte for det foreliggende Lovforslag, idet jeg dog maa sige, at jeg ikke er i Stand til at kunne se, at de Indvendinger, som jeg igaar tillod mig at fremsette derimod, ere blevene rokkede i nogen væsentlig Grad, og det forekommer mig endog, at der ikke er nogen af de ærede Talere, som have haft Ordet, der egentlig have paataget sig at støtte Lovforslaget. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) sagde, at han fandt sig ikke tilfredsstillt ved Lovforslaget, men at han dog nok kunde give det sin Stemme som en midlertidig Foranstaltning. Jeg vil nu dertil sige, at det var det, som jeg mindst af Alt kunde gjøre, thi en midlertidig Foranstaltning paa dette Omraade vilde jeg anse for at være i en ganske færegen Grad uhelbig, og hvorfor? Man er imod at at give sig en enkelt Mandes Vilkaarlighed i Bøld. Derfor har der ingen Stemning været for at give Krigsbestyrelsen Bemyndigelse til at kunne afsteddige efter sit Skøn, og det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds har fuldstændig rigtig gjort opmærksom paa, at det er langt mindre haardt at falde for en lovlig Aldersgrænse end at falde for en saadan Dom, som efterlader et Bræg af Udygtighed paa den Paagjældende. Dette bliver jo ikke væsentligt forskjelligt, selv om det vilkaarlige Valg flyttes fra Administrationen over til Lovgivningsmagten, — thi dette vil det jo i Virkeligheden ligge i at vedtage noget Saadant som en midlertidig Bestemmelse — og hvorfor skulde man da gjøre det? Man vil vedtage en saadan midlertidig Bestemmelse for at bjerge enkelte flere eller færre Mand, hvis Forbliven i Hæren man ønsker. De ville da forblive i Hæren; men om nogle Aar vilde, som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds yttrede, Forholdet blive det samme, maaske ikke for de samme Personer, men for andre Personer, og i det Dieblit, den midlertidige Bestemmelse udløber, staae vi da atter paa det